

EXPEDITIE SEPTEMBER 2018

Weekend 21,22 en 23 sept.

Vrijdag 21 September.

Er moest wat van te voren eerst wat georganiseerd worden voordat we op pad konden want de Bums Bullie (VW Camper) van Yeti weigerde om zijn PK'tjes voor het weekend beschikbaar te stellen, en dit gaf een ruimte probleem bij drie kwartiermakers die vrijdagmiddags direct naar 13:30 zouden vertrekken. Want zoals je misschien weet, beschikte de Bat niet meer over zijn Batmobiel terreinwagen en in zijn huidige kleinere Batmobiel had hij niet die ruimte om boodschappen, drie personen en hun plunjebalen te vervoeren. Naar wat op en neer ge-app op de groeps-app bleek dat Yeti zijn bagage wel in zijn jaszak kon houden, Je hoeft niet te vragen wat er dan meeinging, en dat het bagage ruimteprobleem opgelost was. En hadden Yeti en Bat de boodschappen de dag ervoor al gehaald en was er een gedeelte van de gele rakkers voor het weekend bij Oei al afgeleverd. Zodat er nu wel wat meer ruimte was, maar toen omstreeks 13:30 de Wijze Uil door zijn eega werdt afgeleverd bij The Bat, had deze hier ook al rekenschap mee gehouden en kwam niet zoals Bat vreesde met een hele plunjebaal aanzetten. Op nu naar Yeti die ook al klaar stond en zoals hij had gezegd zijn bagage kon houden in zijn jaszak. Nu was alleen nog de laatste inkopen zoals braadworst en krautergetrank bij de oosterburen te halen. Naar een stief half uurtje, teuftten we de parkeerplaats van K&K in Meppen op. In de winkel waren de ogen van Uil weer te groot afgesteld terwijl het nog overdag was. En zo kwam er naast de

kilo spareribs die we voor de vrijdagavond op het menu voor ons drieën hadden staan ook nog 6 mini Zweinehaxsen meegingen. En vond hij natuurlijk ook nog een oud jenevertje die hier prima bij zou smaken. Na deze en de noodzakelijke boodschappen afgerekend te hebben en met een door de verkoopster gesigndeerde K&K doos, die dacht zeker dat we bij haar fanclub hoorden, gingen we de winkel uit. En naar alles in de batmobiel te hebben geladen kon het richting Kwinselpad 1 Dörger. Yeti werd bij de landlord uitgeladen om de stroom aan te sluiten en Uil en the Bat gingen richting “De Ketel”. Naar de spullen uit de Batmobiel in “De Ketel” hebben gebracht en de deze voor een weekend op orde te hebben gebracht, kwam Yeti weer aanlopen. Hij had een heel gesprek gehad met de als kluizenaar levende landlord. Normaal moet je maar kijken of hij de deur los wil doen en nu werd Yeti de oren van de kop geluld. Gaat er een ander wind waaien in Dörger? Naar de luifel voor de caravan van Yeti te hebben gespannen en de Picknick tafel hier onder te hebben geplaatst zaten we uit de wind en werd het tijd voor z’ou gele jongen met een witte kraag. We hadden het toch maar weer gefikst om hier met elkaar te zitten. Daar moest op gedronken worden. De middag verliep zoals normaal, met nieuwe en oude verhalen en we zorgden er wel voor dat er geen lucht in de glazen bleef staan. Maar tegen de avond kwam Yeti met een voorraad drank uit de ketel aanzetten.

Erfenisje van zijn schoonmoeder. Nou was het meeste niet te pruimen. Maar er stond ook nog een aangebroken fles Whisky bij, welk bij nader proeven door The Bat redelijk smaakte. De stemming kwam er in en de Yeti stak de barbecue aan en begon de Spareribs en de Mini Zweinehaxsen te grillen. Kerel wat was dat lekker, met allen een “Vette Bek en un volle pense” moesten we even laven. The Bat had even te veel Whiskey gehad

en moest even plat, terwijl de anderen de Ketel opzochten. Het duurde niet zolang of ook Bam Bam kwam het kampterrein oprijden en voegde zich bij het gezelschap. Tegen 20:30 was ook het laatste clublid, Oei Oei, voor dit weekend binnen. En konden we gezellig onder het genot van een biertje, pinda’s en een borreltje het weekend inluiden. Dit ging nog door tot in de kleine uurtjes en langzamerhand begon voor de een naar de ander de gordijntje te sluiten en zochten ze hun slaapzak op.

Zaterdag 22 september.

Bat was er tegen zonsopgang 7:00 opgestaan om te kijken of hij bij het ochtendgloren nog een stuk natuur voor de lens kon krijgen. Dat werd aan de dierlijke kant een mager iets, maar gelukkig waren er nog wel bloeiende planten te fotograferen.

Tegen 8:00 was hij terug en ondertussen had Uil de koffie al in de pot gedaan. En begonnen we langzaam het ontbijt klaar te maken.

Ondertussen steun zoekend op de Hudo want de vette hap van

gisteravond begon aardig aan de deur te rammelen. Maar zoals de afkorting Hudo staat voor “Houd u darmen open”, kwam deze hem alle eer toe. En nadat iedereen zijn rituele gang hierna had gemaakt verschenen ze aan het ontbijt. Naar vele bakken koffie, een augurk voor het tanden poetsen en een gekookt ei op zak konden we eindelijk op stap. Het duurde namelijk weer meer dan een uur voordat de eierkoker, (zonder gebruiksaanwijzing, en een duidelijk opschrift) via de warm houd stand de eieren hardgekookt had. Volgende keer de bit-schroevendraaier maar mee, en de de schakelaar voor eens en voor altijd op de kookstand vastzetten met een houtschroef! Tegen 10:00 konden we dus eindelijk op stap. We gingen bij bebouwde kom van Dörgeren rechtsaf achter de boerderij langs het pad richting “Wolf” volgend. Langs deze boerderij daarna het pad vervolgend naar de Dörgeren Beke. Hier kwamen we op het pad langs de Hase en de visvijver voor de monding van de MittelRadde. Deze stond door de extreme droge zomer geheel droog en was al redelijk begroeid geraakt met allerlei planten. Op de brug over de Mittelradde hebben we even genoten van het uitzicht en ook van de lage waterstanden van MittelRadde en Hase aanschouwd. Verder ging het weer en we schrikten een

Zwarte Wouw op. Die ijlings de vleugels nam. Te laat voor diegene(n) die hun fototoestel nog moesten pakken.

Daarnaast Zaten er nog een tweetal Reigers in het weiland en verderop in een dode boom aan de Radde een groot aantal Duiven waarvan akte.

We liepen weer verder en werden door een laag repeterend geluid geattendeerd, welk bleek een grote Helikopter van de Duitse Heer te zijn die meekwam helpen aan de

grote veenbrand op het nabijgelegen schietterrein. De brand was al 14 dagen aan de gang en was ontstaan door een Apache Helikopter die een raket in de droge heide had afgeschoten. Nu heeft de brandweer van het schietterrein en speciaal voertuig op rupsbanden hiervoor, maar deze kwam vast te zitten en de reserve stond ter reparatie. De brand had zich dan ook uitgebreid en de wolken waren in

Erica op 35 Km afstand nog te zien in de voorgaande week. Het werd nu dan ook langzamerhand ernst en de 600 bestrijders werden nog eens uitgebreid met z'on 1000 man. Twee blus helikopteres en twee Tornado staaljagers die infrarood foto's kwamen maken. Deze laatsten bleven de hele middag over ons heen draaien om het gebied in banen

over te vliegen en de Helikopters gingen tot laat in de nacht nog door om water uit de buurt te halen en te deponeren op de brandhaarden. Maar wij hadden een ander doel. De uitkijktoren in het Hasetal. Daar aangekomen moest deze natuurlijk beklommen worden. De eerste toren die hier gebouwd was, was van hout en voor sommige bezoekers te wankel en werdt dan ook als gevaarlijk beschouwd. Deze werdt dan ook vervangen door een stalen constructie welk een stuk veiliger gevoel zou moeten geven. Maar de constructeur had bedacht om de trap naar boven om vier dicht bij elkaar recht opstaande H-balken te construeren. Welk bij het betreden van meerdere personen van de trap een gevoel gaf dat je op een viskotter op de noodzee zat bij windkracht 7. Maar als je dan boven ben kun je wel genieten van een mooi uitzicht.

Naar nog even hiervan genoten te hebben kwam er een groep radfahres die ook zonodig naar boven moesten en het platform danig deden schommelen, waarna wij vonden dat het tijd werd, toen zij boven waren, om hun hier ook van te laten genieten en gezamenlijk af te dalen. Hierna vervolgden we onze weg door het moerasgebied langs de Beichenholter Graben. En via een smal bruggetje van spoorliggers richting het bos langs de Beichenholter Weg. Waar we precies bij de oude houten boerenschuren uitkwamen. Deze begonnen al aardig in verval te raken en hadden waarschijnlijk geen economisch nut meer. We staken nu weer de MitterRadde over en gevolgd onze weg naar Klein Dörge. En hier namen de weg terug die ons naar de Ketel zou voeren. Ondertussen raakten "zwei Deutschen Madels, auf zwei grossen Pony's im panik von unseren jongs". Ja, Ja deze beide struise boerenvrouwen waren van onze Hollandse kasekoppen zodanig onder de indruk dat ze maar aan de teugels bleven trekken en de paarden steeds schichter werden. Yeti probeerde ze gerust te stellen en liep er op af, wat een nog grotere schrikreactie te weeg bracht. Hadden we natuurlijk kunnen weten, wie stuurt er nu een "Verschrikkelijk Sneeuwman" hierop af. Maar blijkbaar had hij toch iets van een paardenfluisteraar in zich want de paarden werden rustig en Yeti kon een gesprek beginnen met de beide dames. Dit gaf The Bat de tijd om een stel kraaien die een roofvogel lastig vielen op de gevoelige chip vast te leggen.

We vervolgden onze weg weer naar kampement en genoten van het herfstlandschap en het mooie weer. Hier aangekomen zagen we in de verte een aantal reëen in het veld staan. Bat kreeg door zijn telelens deze op de plaat. Waarna we plaats namen onder de luifel van Yeti zijn caravan. En Yeti stak het kampvuur aan. Bam Bam had nog meer afspraken staan en nam afscheid van de rest. En even later vertrok hij met zijn VW. Campertje. Bat controleerde ondertussen zijn telefoon en had een bericht van Batwoman die zich afvroeg af

the Bat het koud had. Naar een langdurige hete periode was het eindelijk dit weekend namelijk wat koeler geworden. Maar niet dat je nu gelijk een wolletje aan moest? Hier moest een passende terugkoppeling op plaats vinden. En zodoende werden de bovenlichamen ontbloot om toch het tegendeel te bewijzen.

En werd't deze foto terug geapp't met de tekst "Nee hoor". Voor de rest van de

middag werdt het overdatum blikproviand op gekald en de overtollige brandbare geschenken verbrand. Het avondeten was weer eens ouderwets "Chili con carne" met één kilo gehak voor 4

personen veel uien en extra pepertjes. Waarna We gezellig nazaten met een goudgele rakker und eine kleine. Ondertussen werden we om de 10 minuten geattendeerd op de leger helikopter die water uit de buurt haalde en hiermee de brandhaard probeerden te blussen. Uiteindelijk is dit 13 oktober pas gelukt. Later op de avond was het een wisseling van de wacht voor sommigen onder ons die even een klein napje deden en later weer aan de stamtafel plaatsnamen. Maar op een gegeven moment werdt het toch tijd om de slaapzak op te zoeken.

Zondag 23 september

De zondagmorgen begon nevelig en daarbij nat koud. Geen weer om bij ochtendgloren observaties te houden. The Bat draaide zich om 7:00 dan nog eens om in zijn slaapzak en werd gewekt door het gerommel van zijn medebewoners. Oei was al met de koffie bezig en eerst maar de Hudo bezoeken. En hij was niet de eerste en de laatste, dit moest de opmerkzaamheid van een koe hebben opgewekt want deze was naar het bezoek van Bat niet meer weg te slaan bij de Hudo. Schijnbaar had de gefermenteerde Chili Con Carne een bedwelmende en hallucineerde werken op haar.

Ons verwonderde het niet maar trokken het ons ook niet aan. Er was nog meer te doen vandaag, de overgebleven ingekochte etenswaren opeten, een klein reussies tocht maken en opruimen. De ingekochte waren kregen we natuurlijk niet op. en zo begonnen we met de Klein Reussies tocht. Men had regen voorspeld voor tegen de middag en daarna, zo de regenjassen kwamen voor de zekerheid mee. Het werd weer een gebruikelijk rondje langs de Kolk, de weide lang de Alt Arm en door het

bos terug. Door de droogte waren er niet zoals voorgaande jaren paddestoelen te bewonderen. Maar de enkele die het toch had gedurfd om zijn kop boven de grond te steken werdt natuurlijk op de plaat vastgelegd. Maar gelukkig hadden de planten in de weide het wel geprobeerd om na de droogte perioden een tweede kans te wagen zodat er nog wat te zien was. Het begon steeds grijzer en

donkerder te worden. Tijd om afscheid van de weide te nemen. Maar het was goed dat we de regenjas hadden meegenomen want even later begon het echt te regenen. En namen we de weg terug naar de ketel. Terug op het kampterrein werd aanvang genomen met het opruimen en verbranden van de rommel. Al moest er eerst vloeibaar hout aan te pas komen om het in de stromende regen aan te krijgen. Met een grijze rookpluim werdt het weekend afgesloten en na alles weer schoon en opgeborgen was. En het vuurtje ook gedoofd was door te weinig brandstof en regen namen we afscheid van elkaar en hadden we er een mooi weekend opzitten. Heren Beren op naar de volgende die een dertig jaar samen zijn moet gaan beklinken.

The Bat

